

Св. великомъченица Параскева от Икония

Чества се на 28 октомври

Света Параскева живяла в края на втория и началото на третия век. Била дъщеря на благочестиви родители, които живеели в Никония, Мала Азия. Родителите нямали други деца. Те с голяма любов възпитавали дъщеря си. Разкривали ѝ истините на християнската вяра. Просвещавали я в Христовия закон.

Параскева била още малко момиче, когато родителите ѝ починали. Получила в наследство доста голямо богатство. Тя помнела наставленията на добрите си родители – да бъде скромна, смирена и милостива към всички, които са в неволя или болка. Параскева употребила богатството не за разкош, не за пищни ястия и пития, не за суетни удоволствия, а за дрехи на голите, храна на гладните, за подслон на странниците.

Тя също така старателно разпространявала словото Божие. Разказвала навред за Спасителя и за Неговото дело в света. С това възбудила силна злоба у езичниците. Параскева решила да не се омъжва. Посветила изцяло себе си на Бога и на добрите дела.

При Диоклетиановото гонение на християните тя била заловена и изправена на съд. Това станало в 303 година.

Очарован от пленителната ѝ красота, съдията запитал войниците:

- В какво е наклеветена тая хубава девойка? Бива ли да се погубва такава бляскава красота?

След това се обърнал към света Параскева:

- Кажи ми как се казваш, девойко!

- Аз съм християнка, Христова служителка – отговорила твърдо тя.

- Не искам да чувам такива думи – казал съдията. – Твоята хубост ме прави кротък, но думите ти възбуждат гнева ми! Питам те за името ти.

- Трябваше по-напред да ти кажа името си, което ме води към вечния живот. Сега ще ти кажа с какво съм именувана във временния живот. Моите родители са ме нарекли Параскева, понеже съм серодила в ден "параскева" /т.е. петък/. Параскева е ден на доброволните и животворни страдания на нашия Господ Иисус Христос. Родителите ми всеки петък прекарвали в пост, молитви и добри дела. А аз, тяхната дъщеря, съм се родила в тоя ден. Затова съм наречена Параскева. От младини мислите ми са насочени към Христовите страдания.

- Това са празни приказки – рекъл съдията. – Съгласи се по-добре да станеш моя съпруга. Ще имаш голямо богатство. Ще те почитат всички.

- Не желая да се омъжвам – отговорила девойката. – Искам да принадлежа само на Господа Иисуса. Негова невеста искам да стана...

- Не погубвай младостта си – рекъл ѝ съдията.

Девойката възразила на съдията:

- Не мисли за временната красота, която цъфти и прецъфтява. А помисли за своята душа, защото те очаква вечно мъчение!

Съдията се ядосал и заповядал да бият жестоко, безмилостно девойката. Изранена, едва дишаща, тя била хвърлена в тъмница.

На другия ден я видял съвсем здрава и се почудил. Няма по нея ни следа от ужасните рани. Лицето ѝ сияело.

През нощта, когато тя полумъртва лежала в тъмницата, явил ѝ се ангел Господен, цял в светлина, със златен пояс на кръста. В ръцете си държал оръдията, с които били причинени страданията на Господа Исуса Христа. Той ѝ казал:

- Ето какво ти донесох за утеха – честния Кръст; трънения венец на Христа; копието, с което прободоха ребрата му; тръстта, която начерта опрощаването греховете на света; гъбата, която изтри престъплението на Адам. Стани, изцелява те Христос!

Изправена пред съдията, утешена, спокойна, здрава, силна, Параскева изявила желание да отиде в езическия храм. Езичниците наоколо са зарадвали, като помислили, че тя най-после се е склонила да са поклони на идолите. Всички тръгнали към капището, начело със съдията. Като влязла вътре, светицата призовала името на Христа и идолите паднали на земята.

Разгневеният съдия заповядал изповедницата да бъде жива изгорена. Поставили я сред грамаден, лумнал нашироко огън. Светицата се помолила на Бога, като си спомнила тримата момци в огнената пещ и страданието на света първомъченица Текла. Пламъците не я опалвали, а засегнали някои от езичниците, които се опитали да ги усилват.

- Велик е християнският Бог! – викал народът, струпал се гъсто около грамадната клада.

Съдията заповядал да отсека с меч главата на Параскева.

На другия ден след блажената ѝ кончина той внезапно загинал. Всички изтълкували ненадейната му смърт като Божие наказание заради светата девица.

Тленните останки на светата великомъченица Параскева били с чест погребани от християните в нейния дом. Над гроба ѝ ставали изцеления от всякакви болести.

Из Жития на светиите, Синодално издателство, 1991 година